

Пейо Яворов
ДНИ В НОЦТА

Един след други те пристигат бледни
неизживените ми дни,
покрити с прах, от ужас онемели
под хладното си бреме; те пристигат
до моя праг и чезнат все отвън –
бремето си хвърлят
и чезнат, като призраци насън.

Един след други те пристигат бледни
неизживените ми дни,
захвърлят скъпи мъртъвци пред мене
и чезнат: ето моята любов
с изпъстрена от рани гръд; а ето
и вярата ми с клюмнала глава;
тук ето и надеждата ми светла
с угаснал взор; – и толкова мечти,
запазили в смъртта си ненадейна
усмихнати лица! Из бъднини
те идват, хвърлят мъртъвци и чезнат
неизживените ми дни...

И само тя, настръхнала над мене,
студена, непрогледна нощ,
без смяна си остана. Кървав студ вей
от нейното крило и ад бездънен
в погледа и зее. Хищно зла,
само тя остава –
и светят нокти, живи острила.

И само тя, настръхнала над мене,
студена, непрогледна нощ,
без смяна си остава: тя живота
на толкоз скъпи мъртъвци живея.
Но ето я победна: шепне нещо,
и шепота и в жилите кръвта
на лед превръща; ето я разкъсва
гърдите ми и кърваво сърце
в ръцете си разглежда; ето с нокът
чертай по него и в свирепа мощ
свирепо се кикоти! – Вечно тая
студена, непрогледна нощ...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7095>]